

AIMA

КІТ-МУЗІКА

ДІМА

Кіт Музика

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕДВАРДА КОЗАКА

ВИДАННЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ВІДДІЛ 83-ІЙ В НЬО ЙОРКУ

Нью Йорк - 1971

Printed in U.S.A.

КІТ-МУЗИКА

Чудо сталося велике,
Появився Кіт - Музика.
Здивувався цілий світ:
— Де він є? Який той Кіт?

Він в сіренькому кожусі,
Біла плямка є на вусі,
Інша є ще й на хвості,
Як буває у котів.

Він зі скрипачкою ходить,
Дивну музику виводить
І дивує цілий світ
Ось такий
Музика - Кіт.

БІЛЯ РІЧКИ

У kota зелені очі
І біленькі лапки.
Ходить котик біля річки,
Дивиться на жабку.

Що за чудо? Що за диво?
Зрозуміть не може.
У воді так добре плава
І на мишку схоже.

Нахилився над водою
Наш цікавий котик.
Замочив біленькі лапки
Вусики і ротик.

— Ква! – гукнула йому жабка
Якнайголосніше.
— Не збирайся мене повити,
Я тобі не миша!

І під воду . . . Тільки хвилі
Розійшлися колом.
Ходить котик біля річки,
Дивиться довкола.

КРІЛИК

У садочку з клітки
Втік маленький крілик.
Там гуляли дітки
І його зустріли.

Почали ловити –
Позбивали ноги.
Бігає, як вітер
Крілик прудконогий.

Під кущами швидко
Бігає-стрибає,
Знову йти до клітки
Крілик не бажає.

ЕК.

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

Плигнув на віконечко
Коник-стрибунець.
Ми ж йому не кажемо:
— Тут тобі й кінець!

Ми його у кошику
Несемо в садок,
Хай собі, малесенький,
Плига між квіток.

Наш садок заквітчаний,
Пишна в нім трава.
Коник, мов на скрипочці,
Грає-виграва.

ПАВУЧОК

— Павучок, павучок,
Мальована спинка,
Що це в тебе з ниточок?

— Хатка — павутинка.

— Павучок, павучок,
Мальована спинка,
Де ж дістав ти ниточок?

— Все це моя спинка.

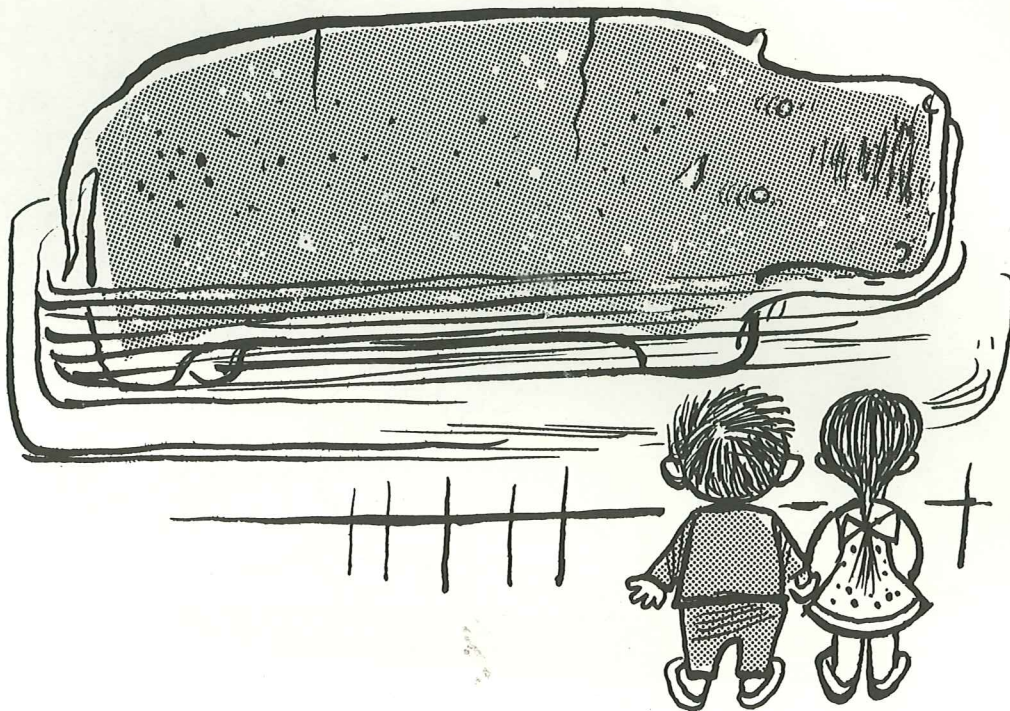
Гурт цікавих діточок
Кущик розглядає.
Нап'якався павучок,
Заховався між гілочок,
Мов його немає.

В ЗООПАРКУ

Ми прийшли до зоопарку
В пообідню літню пору
І помітили здалека
Щось таке . . . неначе гору.

Підійшли до неї ближче,
Зупинились, придивились,
А вона у воду поруч
Цілим тілом повалилась.

Ну й сміялися ж ми потім,
Що горою здався нам
Величезний,
Товстелезний
ГІПОПОТАМ.

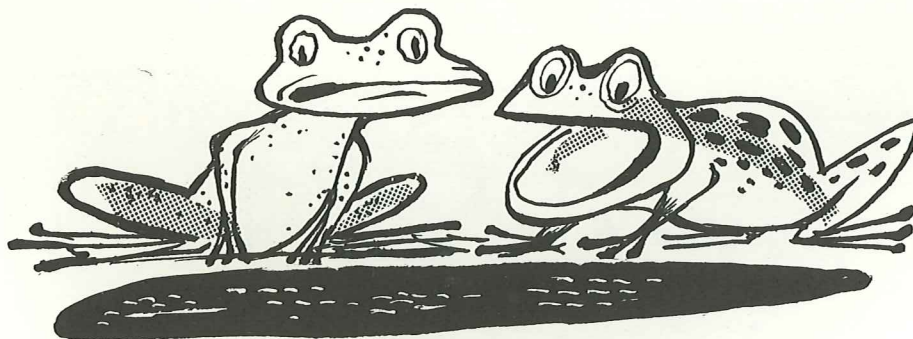
РОЗМОВА

Сиділи дві жабки
Біля ставка,
Була в них розмова
Така:

— Ква? – питала перша жабка
Стривожено дуже.

— Ква-ква-ква . . . – відповідала
Друга їй байдуже.

— Ква-ква-ква? – перепитала
Перша жабка знову
І на тому закінчили
Жаб'ячу розмову.

МИ РОДУ КОЗАЦЬКОГО ДІТИ

Ми любимо сонце і квіти,
І сонце нам шле свій привіт.
Ми роду козацького діти,
Землі української цвіт.

В яку б не пішли ми дорогу,
Ти, пісне, над нами злітай!
Крокуючи гордо і вногу,
Ми славимо рідний наш край.

Наш приятель – сміливий вітер,
Відвага – це наш заповіт.
Ми роду козацького діти,
Землі української цвіт.

ПІСЛЯ ДОЩУ

Вчора я ходив із братом
Аж у ліс гриби збирати.

Проходили цілий день,
Та, немов на зло,
Тих грибів ніде - ніде
Не було.

Натомились ми із братом
І сумні лягали спати.

А як вранці пробудились
І у вікна подивились,
То в садочку, біля хати,
Ми побачили із братом

Тих грибів - неначе маку,
В шапочках біленьких.
— Ну і що то за ознака? —
Запитали неньку.

— Це тому, — вона сказала —
Там грибів без ліку,
Що вночі, коли ви спали,
Падав дощ великий.

КОНВАЛІЇ

На галявині, в пісочку,
Що за дивні там дзвіночки
Про весінні дзвонять дні?

То конвалії розквітлі,
Сніжно-білі, ніжно-світлі,
Ще до того й запавні.

Як почув весінній вітер,
Що у лісі дзвонять квіти –
Взяв на крипа ніжний спів.

Про конвалії розквітлі,
Сніжно-білі, ніжно-світлі
Нам сьогодні розповів.

СОНЕЧКО

Сонце ніби в піжмурки
З нами грається,
То з-за хмарки вигляне,
То сховається.

Ми прийшли на озеро
Покупатися,
Попросили сонечко
Не ховатися.

— Ти світи нам, сонечку,
В небі чистому,
Обдаруй проміннями
Золотистими.

ШОКОЛЯДНИЙ ЗАЙЧИК

У крамниці, на вітрині,
Шоколядний зайчик жив
І на свято тато Ніні
Зайчика того купив.

Він приніс його додому,
Ніна плигає, рада,
Каже: „Я тебе нікому
Любий зайчику, не дам!“

Навіть моркву червоненьку
Їсти зайчику дала.
Ніна зовсім ще маленька,
До стола не доросла.

Їй здається, що зайчатко
Хоче в ліс тікати густий.
І сміються мама й татко,
Кажуть: „Зайчик не живий.“

Покуштуй його, побачиш,
Що солодкий зайчикцей.”
А Нінуся бідна плаче,
Все в сльозах її пице.

Каже дівчинка маленька:
— Як же зайчика вкусить?
Адже буде він, бідненький,
Гірко плакати: „болить“.

Та паскаві мама й татко
Заспокоїли дівча.
— Це звичайна шоколядка,
Тільки схожа на зайча.

РАНОК

Вранці діти йшли до школи,
А коли дійшли ДО РОГУ,
Сіра вивірка-пустунка
Перебігла їм ДОРОГУ.

Марусинка трохи змерзла,
Плечі хусткою НАКРИЛА.
Діти пісню заспівали,
Вітер пісню взяв НА КРИЛА.

На ріці немов проснувся
Пароплав, – почав ГУСТИ И
Знову рушив у дорогу,
Дим пускаючи ГУСТИЙ.

ВІТЕРЕЦЬ

Вітер – вітер – вітерець
Запетів під комірець,
Комірець Миколи,
Як ішов до школи.

Вітер – вітер – вітерець,
Жартівливий пустунець,
Шапку збив на вуха
І сміється, дмуха.

Вітер – вітер – вітерець
Скинув з даху папірець
І поплинув далі,
Причепивсь до Гапі.

Віє просто їй в лице,
Не пита, чи любо це,
Смикає за стрічки
Кісок невеличких.

Хустку зняв із голови,
Крикнув Гапі: „Гей, лови!“
І подавсь до лісу
Вітерець-гульвіса.

НЕБЕЛИЦІ

Понад пісом черепаха
Пролетіла швидкокрипа,
А малесенька комаха
Проковтнула крокодипа.

І гірська бурхлива річка
Потекла із моря вгору
І синичка невеличка
Підняла на крипах гору.

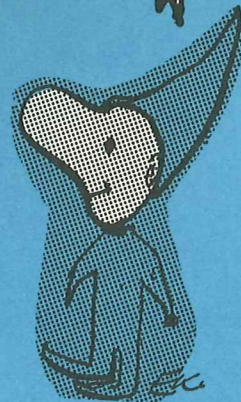
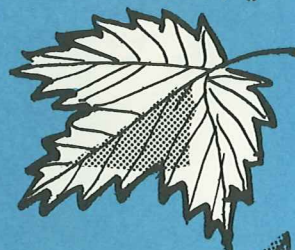
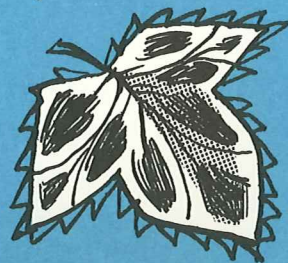
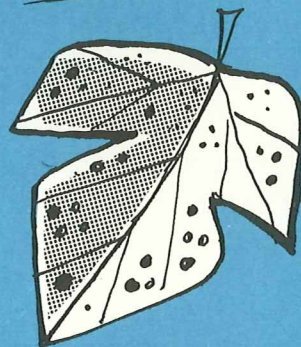
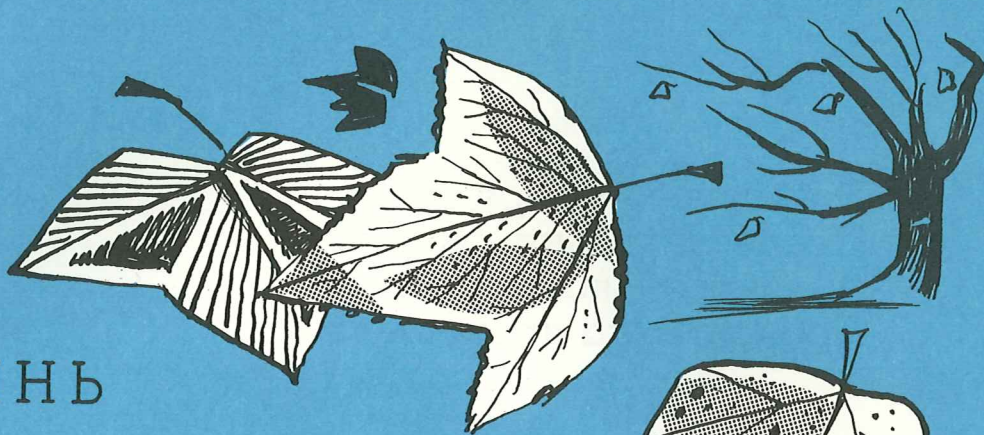

ОСІНЬ

Тихо й повільно
На землю промоклу
Падає мрійне
Листя пожовкле.

Сонця проміння
Поблідло неначе,
Вітер осінній
Жалібно плаче.

Радісні співи
Пташині замовкли.
Землю вкриває
Листя пожовкле.

БІЛОЧКА

— Білочко, білочко,
Хвостик у пухнатий,
Не спіши ховатися
До своєї хати.

Білочко, білочко,
Кожушку сіренький,
Ми прийшли з дарунками,
До тебе, маленька.

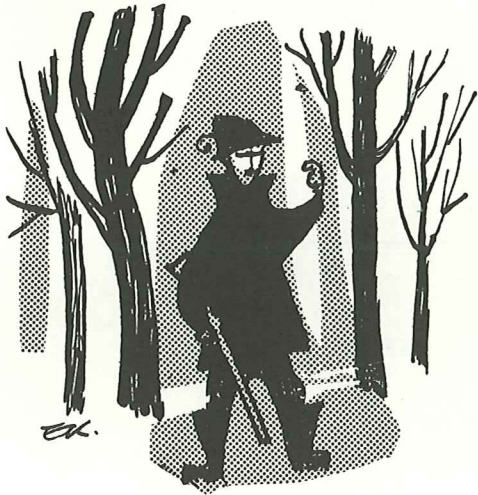
Подивись — ми маємо
У руці горішки. —
Озирнулась білочка,
Зупинилась ніжки.

Оченята весело
Почали блищати,
Повернулась білочка
Подарунки взяти.

ЗАЙЧИКОВА ПРИГОДА

Довгоногий, довговухий,
Зайчик-Зай у лісі жив.
Тата й маму завжди слухав,
Зла нікому не робив.

Зайчик-Зай був дуже чемний,
Умивався у росі
І любили недаремне
В лісі зайчика усі.

Раз у ліс прийшов мисливець.
Зайчик-Зай того не знав,
Безтурботний і щасливий
По траві собі стрибав.

А мисливець взяв зайчатко,
Ніжно пестити почав.
— Десь у лісі мама й татко
Виглядають дитинча.

Та підкрався пес, підслухав,
Миттю зайчика спіймав,
Потягнув його за вуха
І мисливцеві віддав.

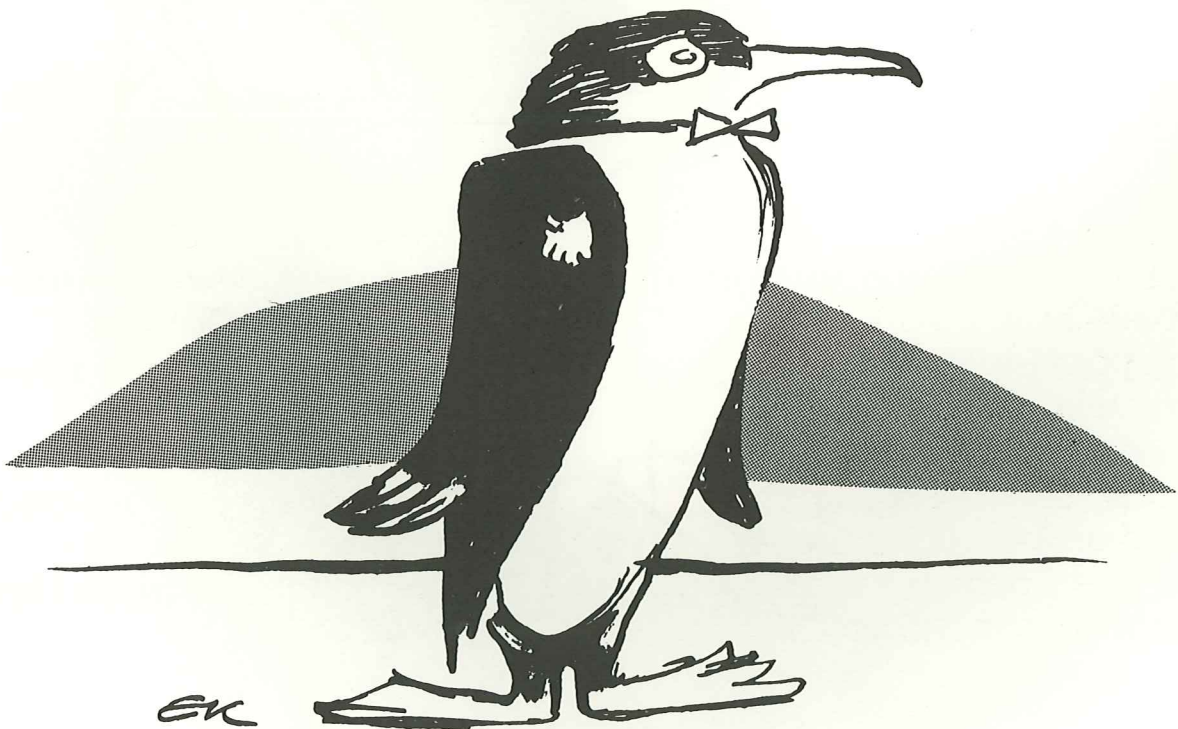
Бідний зайчик аж зігнувся,
Був наляканий до сліз.
Та мисливець посміхнувся
І пустив його у ліс.

ПІНГВІН

Подивіться – ось пінгвін.
А який кумедний він!

Походжає гордо так,
Як відомий всім співак.

Ще й одягнений до того
В концертний чорний фрак.

МАЛИЙ МАЙСТЕР

Снігу випало багато,
В руки я узяв попату
І почав ліпить-качати
Бабу снігову.

Працював – аж піт котився.
Саме добре сніг ліпився,
Як ніколи я втомився –
Стільки труду мав.

Снігова гора зростапа, –
Снігу ж випало немало –
Все гарнішою ставала
Баба снігова.

Я з усіх дивився боків,
Мружив ліве, праве око,
І сказав, узявшись в боки:
— Це великий твір!

Бабу я скінчив ліпити
Вже як стало вечоріти.
Саме тут знайомі діти
Надійшли у двір.

Довго бабу розглядали,
Вгору брови підіймали
І таке мене спитали:
— Що це ти зліпив?

ПО СНІЖКУ

Цілу ніч, кружляючи,
Падав сніг згори.
Замело-завіяло
Вулиці й двори.

Вийшла з дому дівчинка
На сніжок, на під,
А за нею вибігло
Цуценятко вслід.

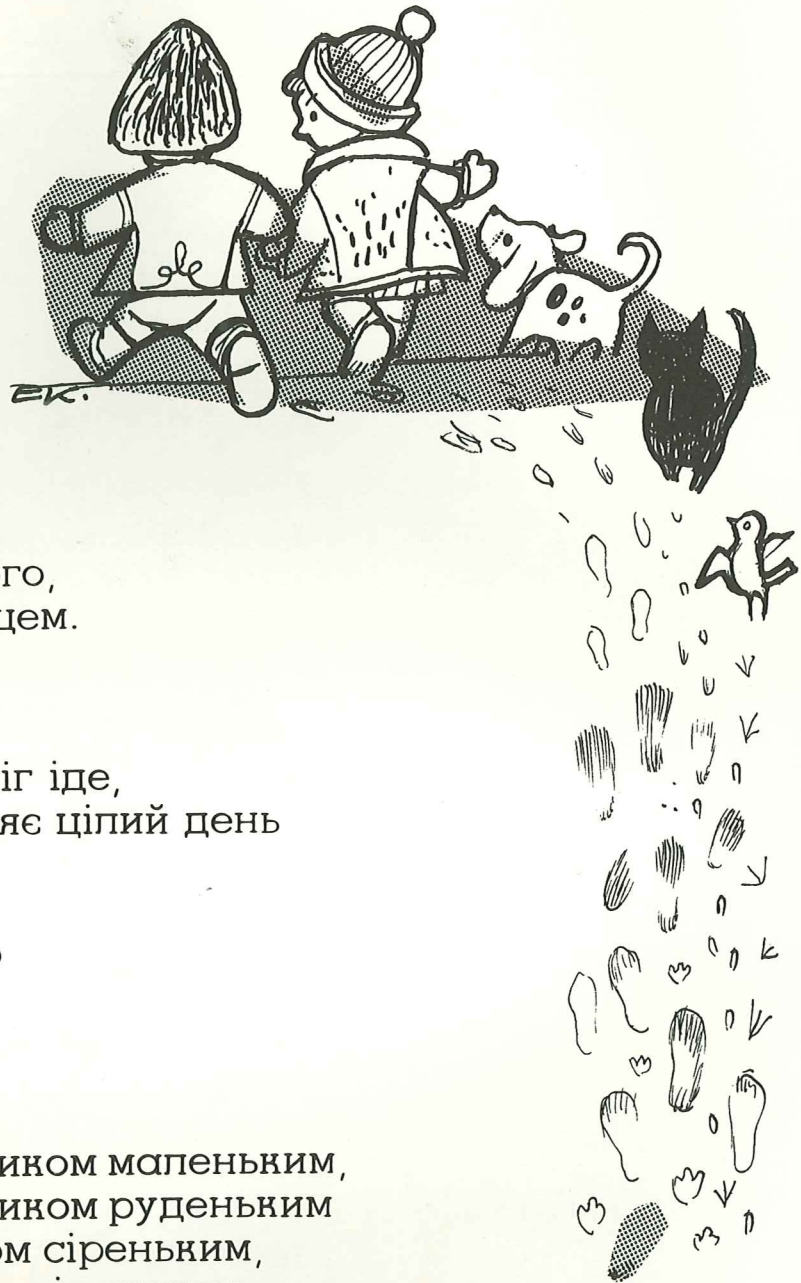
Зовсім ще малесеньке,
Ноги неміцні,
Що не крок – то падає
У глибокий сніг.

Та йому не боляче,
Бо сніжок м'який,
Бо сніжок пухкесенький,
Наче подушки.

ВИПАВ СНІГ

Випав сніг, випав сніг,
А на ньому слід від ніг
Від моїх
І від твоїх,
Від усіх,
Усіх,
Усіх.

І від котика малого,
І від песика рудого,
І горобчика прудкого,
Що стрибає під кущем.

Сніг іде, сніг іде,
Сніг кружляє цілий день
І по білому
Сніжку
Ми гуляємо
В садку

Разом з котиком маленьким,
Разом з песиком руденьким
І горобчиком сіреньким,
Що стрибає під кущем.

ЗИМОВА ПІСНЯ

Вже давно зима настала,
Лютий вітер віє.
А що там,
А що там,
У садку сіріє?

Це прибіг маленький зайчик
З лісу через поле.
— Ти ж бо нас,
Ти ж бо нас
Не лякайся ніколи!

Ми тебе запросим в хату,
Нагодуєм смачно,
Зайчику,
Зайчику,
Не дивись так лячно!

Поїси у нас і буде
Знов тобі тепленько,
Зайчику,
Зайчику,
Друже наш сіренький.

ПРО УКРАЇНУ ПАМ'ЯТАЙ

У всьому світі – кожен зна –
Є батьківщина лиш одна.
І в нас вона одна-єдина:
Це наша славна Україна.

Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятай!

Хоча зрости ми в чужині,
Та рідні любимо пісні.
Співаймо ж їх, хай знову й знову
Бренить між нами рідне слово.

Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятай!

Не забувай Шевченка слів,
Про горду славу козаків,
Не забувай, що ти дитина
Землі, що зветься Україна.

Про Україну, рідний край,
Ти завжди пам'ятай!

СНІЖИНОЧКИ-ІСКРИНОЧКИ

Сніжиночки - іскриночки
Кружляють угорі,
А дівчинка Мариночка
Гуляє у дворі.

Все бігає з санчатами
І возить по сніжку
Ведмедика пухнатою
І п'ялю в кошку.

Вкривають білим килимом
Дороги і стежки
Сніжиночки - іскриночки,
Біленькі зірочки.

105
73